

Tesnobna pomlad

Igo Gruden

Navsezgodaj je zapel na vrtu kos:
kaj je res čez noč pomlad že k nam prišla?
sem se vprašal še omotičen od snà,
vstal sem in odpirat okno šel ji bos.

Žalosten poslušal sem otožni spev:
kaj ti naj odpojem, moj pomladni drug,
ko je svet zavešen od tegob in tug,
v mojem, v vsakem srcu le obup in gnev?

Človek se vprašuje: Mar zato sem živ,
da ljudi moril bom na brezumni ukaz,
sam brez krivde smrti bom človeka kriv? —

In v oči sva si zazrla kos in jaz:
pred njegovimi povetil sem obraz.

Pot med blažene

Miško Kranjec

II.

Zletele so mlade štorclje z Janiševega dimnika na travnike. Bilo je mnogo radosti v velikem, iz trnja in vej spletenem gnezd, mnogo klopotanja, mnogo letanja okoli hiše, nad drevjem, do sosednjih hiš, nad vasjo, dokler se naposled niso spustile na mlade otave. Nekaj večerov so se še vrnile, potem jih ni bilo več. Stari sta se še vračali, mladiči pa so se že najbrže odpravili na jug. — Tudi lastovke, že druge, so kričale v gnezd in posedale na njegovem robu. Zdaj so bile samo tri, prvih pa je bilo pet. Kmalu bodo tudi te vzletele. Mnogo je bilo na vrtu stvari, ki so spominjale in obljublale prvo jesen. Poslednji belini, ki so ostali od prevelikih množic škodljivih metuljev, so se preganjali med jablanami. Z njiv je zadehtelo po svetoči ajdi. Ob jutrih so na vrtu pod jablanami ležala zrela jabolka, ki so odpadla. Prve pajčevine so se razpredle ob plotu in med grmovjem.

Mnogo je bilo stvari, ki so kazale očito na prvo jesen, čeprav je sonce še vedno žarko pripekalo, čeprav so se otroci še vedno kopali pri mlinu v potoku.